

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1915/2536

กรมสรรพากร โจทก์ เจ้าหนี้ โจทก์ กรมสรรพากร โจทก์ นาย สุเชษฐ์ บุญมาศิริ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 91, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 135, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 136

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 136 บัญญัติว่าคำสั่งยกเลิกการล้มละลายตามมาตรา 135(1) หรือ (2) นั้น ไม่ทำให้ลูกหนี้หลุดพ้นหนี้สินแต่อย่างใด แสดงว่ากฎหมายดังกล่าวมิได้ยกเว้นไว้ว่าหนี้ใดจะต้องหลุดพ้นเพราะคำสั่งยกเลิกการล้มละลายจึงแปลว่าหนี้สินทุกชนิดที่มีอยู่ก่อนฟ้อง แม้ในคดีนี้จะได้ว่ากันว่าเจ้าหนี้เคยฟ้องลูกหนี้ในมูลหนี้เดียวกันนี้เป็นคดีล้มละลายต่อศาลชั้นต้นและเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำสั่งไม่รับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เพราะยื่นพยานกำหนด 2 เดือน ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 91 แต่เมื่อศาลชั้นต้นในคดีดังกล่าวเห็นว่าลูกหนี้ไม่ควรถูกพิพากษาให้ล้มละลาย จึงมีคำสั่งให้ยกเลิกการล้มละลายตามมาตรา 135(2) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 แล้ว หนี้ดังกล่าวย่อมกลับสภาพเป็นหนี้ที่สมบูรณ์อันทำให้เจ้าหนี้มีสิทธินำมาฟ้องบังคับคดีได้ และนำมาขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้พิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) ไว้เด็ดขาดแล้วต่อมาได้พิพากษาให้ลูกหนี้เป็นบุคคลล้มละลายเจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ค่าภาษีอากรเป็นเงินจำนวน 2,483,388 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้รายนี้ ลูกหนี้หลบหนี เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เห็นว่าคดีพอวินิจฉัยได้จึงตรวจสอบสวนลูกหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตรวจพยานหลักฐานในสำนวนแล้ว เห็นควรให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เสียทั้งสิ้นตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 107(1) ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งว่า เจ้าหนี้หมดสิทธิเรียกร้องกับลูกหนี้อีกต่อไปจึงไม่มีสิทธิได้รับชำระหนี้จากมูลหนี้ดังกล่าวให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ เจ้าหนี้อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ เจ้าหนี้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 136 บัญญัติว่า "คำสั่งยกเลิกการล้มละลายตามมาตรา 135(1) หรือ (2) นั้น ไม่ทำให้ลูกหนี้หลุดพ้นหนี้สินแต่อย่างใด" แสดงว่ากฎหมายดังกล่าวมิได้ยกเว้นไว้ว่าหนี้ใดจะต้องหลุดพ้นเพราะคำสั่งยกเลิกการล้มละลาย จึงแปลได้ว่าหนี้สินทุกชนิดที่ลูกหนี้มีอยู่ก่อนฟ้องอย่างใดก็คงเป็นหนี้อยู่เช่นเดิมอย่างนั้น สำหรับหนี้ของลูกหนี้ที่มีต่อเจ้าหนี้ในคดีนี้ แม้จะได้ความว่าเจ้าหนี้เคยฟ้องลูกหนี้ในมูลหนี้เดียวกันนี้เป็นคดีล้มละลายที่ศาลชั้นต้นตามคดีหมายเลขแดงที่ ล.1/2527 และเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เคยมีคำสั่งไม่รับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เพราะยื่นพยานกำหนด 2 เดือน ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 91 ก็ตาม แต่เมื่อศาลชั้นต้นเห็นว่าลูกหนี้ไม่ควรถูกพิพากษาให้ล้มละลาย จึงมีคำสั่งให้ยกเลิกการล้มละลายตามมาตรา 135(2) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 แล้ว หนี้ดังกล่าวย่อมกลับสภาพเป็นหนี้ที่สมบูรณ์อันทำให้เจ้าหนี้มีสิทธินำมาฟ้องบังคับคดีได้ รวมถึงการนำมาขอรับชำระหนี้ต่อ

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้ด้วย หากไม่มีมูลหนี้ที่จะนำมาขอรับชำระหนี้ได้ตั้งที่ศาลอุทธรณ์
วินิจฉัยไม่ พิพากษากลับ ให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จำนวน 2,483,388 บาทจากกองทรัพย์สินของ
ลูกหนี้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483มาตรา 107(2)

องค์คณะ

วิฑูรย์ สุทธิประภา · บุญส่ง วรรณกลาง · อัมพร เดชศิริ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1915/2536>